

Věže

Občasník studentů Gymnázia Bohumila Hrabala v Nymburce

ČERVEN 2016

Milí čtenáři, milé čtenářky,

dostalo se vám do ruky (nebo na monitor či display) první číslo nového časopisu VěŽáci. Vytvořili jej společně studenti našeho gymnázia jako svou závěrečnou práci v kurzu tvůrčího psaní. Ten se letos věnoval právě psaní v publicistickém stylu, proto jsem chtěl, aby si mí studenti zkusili kompletní novinářskou práci. O tom, zda se bude jednat o číslo jediné, nebo zda budeme ve vydávání pokračovat, rozhodne až čas. Toto číslo však vzniklo, a proto mi dovoluťe vás pozvat k jeho čtení.

Studentský Majáles je bezesporu významnou kulturní událostí závěru školního roku. Ten letošní si můžete připomenout v reportáži Hany Řehákové. Zřejmě nejzkušenější (dosud studující) člen našeho redakčního týmu, Matěj Prášil, navázal na svou sérii kvalitních rozhovorů pro jiná periodika a pro náš časopis vyzpovídal Alfonse Llupiho, majitele nymburské restaurace Stará rybárna. Původně jako z nouze ctnost vznikl nápad přinést studentům několik neobvyklých pohledů na budovu našeho gymnázia. Nakonec vnikla díky Haně Řehákové a Dominice Tanglové řada úžasných záběrů a vy díky nim můžete nahlédnout na místa, kam se ve škole běžně nepodíváte. Nové informace o místech, která dobře znáte, přinesla ve svém článku i Nikol Kopecká. Zkuste si s ní připomenout, co víte a nevíte o nymburských hradbách. Recenze bude tentokrát trochu netradiční. Místo potravy duševní se Eliška Puldová zaměřila na potravu skutečnou a ohodnotila pro vás tři poděbradské cukrárny. Na dvojstraně věnované našim koníčkům vám Jitka Hošková prozradí něco o mainských mývalích kočkách a Dominika Tanglová poradí, jak naplnit hladový studentský žaludek. A ve světě koníčků do jisté míry zůstaneme i v dalším článku, kde vás Petr Touš seznámí s převratnou novinkou, která slibuje změnit svět (nejen) počítačové zábavy – virtuální realitou. Celý časopis vzniká v rámci kurzu tvůrčího psaní. Na jeho stránkách tedy nemůže chybět ani původní tvorba účastníků. V tomto čísle se začnete do textů Štěpána Puldy a Jakuba Motla. A nemůže chybět ani fejeton, který pro vás tentokrát napsal Petr Touš. A na úplný závěr si můžete procvičit své mozkové závitky na několika úkolech, které připravila Dominika Tanglová. V neposlední řadě bych také rád poděkoval Karolíně Králové, autorce našeho báječného loga.

Závěrem bych chtěl ještě poděkovat panu Janu Jelínkovi, který se uvolil se mnou tento rok spolupracovat na realizaci kurzu a jehož bohaté zkušenosti novinářské i spisovatelské nám všem pomohly nejen v hodinách, ale i při realizaci tohoto časopisu.

Příjemné čtení přeje šéfredaktor Martin Machurka a s ním i celá redakce VěŽáků.

Obsah

Zprávy ze školy a okolí	str. 4 - 5
Reportáž z Majálesu 2016	str. 6 – 7
Rozhovor s Alfonsem Llupim	str. 8 – 9
Naše škola, jak ji neznáte (fotoreportáž)	str. 10 – 11
Místa, která (ne)znáte	str. 12
Kam chodíme	str. 13
Rady ptáka Věžáka	str. 14 – 15
Technické wokénko	str. 16
Naše literární výtvary	str. 17 – 18
Fejeton	str. 19
Zábavný závěr	str. 20

Redakce

Šéfredaktor: Martin Machurka

Editor: Jan Jelínek

Redaktoři:

Matěj Prášil (septima B)

Dominika Tanglová (3A)

Petr Touš (3A)

Eliška Puldová (3A)

Jitka Hošková (6XA)

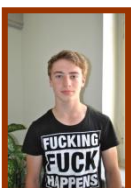
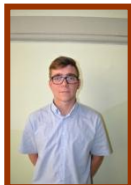
Hana Řeháková (6XA)

Štěpán Pulda (1A)

Jakub Motl (1A)

Nikol Kopecká (5QA)

Karolína Králová (5QA)

ŽIVOT ŠKOLY

Poslední zvonění bez „tradičního“ pasování

Poslední dny v dubnu jsou tradičně věnovány maturantům. O takzvaném „svatáku“ se do sebe snaží vpravit celé učivo střední školy. Začátek tohoto týdne startuje vždy „poslední zvonění“. Studenti posledních ročníků se převlečou do kostýmů. Jejich záměrem je vybrat co nejvíce peněz, aby je mohli zase utratit. Obvykle na pomaturitním večírku.

Ačkoliv mluvíme o samozřejmosti, tento rok se spekulovalo, zdali vůbec akce proběhne. Do poslední chvíle se dokonce rozhodovalo, jak omezit prostředky, které mohou nějakým způsobem poškodit zdraví studentů nebo okolní majetek. Ředitel gymnázia Jiří Kuhn však maturanty ve čtvrtek potěšil: „Vidím zde samé inteligentní tváře. Proto vám věřím, že nebudete spolužákům z mladších ročníků dělat to, co vadilo vám.“ Maturanti se následujícího dne v pátek těchto slov drželi zuby nehty. Aby důvěryhodně naaranžovali gymnázium na svoje teritorium, nebáli se použít skartovací papír, potravinovou fólii nebo toaletní papír. To vše samozřejmě bez dekorací, které by poté nešly snadno uklidit.

Třída Oktáva A se vydala za kouzelníky ze školy čar a kouzel v Bradavicích. Navazovala tak na téma ze svého maturitního plesu. Oktáva B zdůraznila své největší přednosti v osvětlení Božím. Desatero šířili pomocí jeptišek a mnichů. Nejchytřejší část všeho studentstva tvořila 4A se svým převlekem „šprta“. Zároveň při posledním zvonění vedla politickou kampaň „Oupická na hrad!“

Předmaturitní ročníky byly zklamány, jelikož se nekonalo tradiční pasování. Nicméně to již vedení nepovolilo kvůli hořké zkušenosti z minulého roku. Žáci nižšího gymnázia rádi prošli kosmetickou úpravou. Studenti vyššího gymnázia už trochu méně rádi, ale stále s radostí.

V průběhu vyučovacích hodin vstupovali maturanti do vybraných tříd. Ne kvůli žactvu, ale vyučujícím. Ti dobrovolně povinně skládali přísahu, v níž se zavazují k poctivosti hodnocení u zkoušek. Máme informaci, že 97 % vybízených profesorů tímto způsobem přísahalo. Navíc z toho dne nevznikla žádná zranění. Výjimku tvořilo pouze pár alergických reakcí.

Maturanti tak po sobě s čistým svědomím uklidili a mohli se odebrat k učení.

KULTURA

„Poděbrady, hříšná ves“

Když se řekne „Dalskabáty“, každý z nás si zřejmě vybaví známou pohádku od českého spisovatele a dramatika Jana Drdy o zapomenutém čertovi Trepifajkslovi, kterého si „uchočí“ bába Plajznerka a udělá z něj pořádného člověka.

Motiv této české pohádky zpracoval i Divadelní spolek Jiří Poděbrady. U příležitosti 155. výročí založení spolku uvedl 5. června pod vedením režiséra Miroslava Fišera premiéru této divadelní hry s názvem *Dalskabáty, hříšná ves* v poděbradském Divadle Na kovárně. Hana Svobodová zazářila v roli Mariány Plajznerové.

Slavnosti krále Jiřího

Hrajete si rádi na rytíře? Máte rádi středověkou hudbu a zvyky? Líbí se vám středověké oděvy, tanec a šermířské umění? Pak jste se jistě byli 4. června 2016 podívat na poděbradském zámku.

Od desáté hodiny ranní se zde pořádala přehlídka středověké kultury včetně tance, ukázek šermířského umění nebo středověké katovny. Akce začínala v deset hodin průvodem poděbradskou kolonádou a končila až v půl šesté večer. Kromě toho probíhal po celý den na prvním nádvoří zámku a na Jiřího náměstí řemeslný trh. A to vše bylo zdarma.

Na stojáka live

Kdo by neznal populární stand up comedy show od režiséra Zdeňka Tyce plnou oblíbených herců jako například Lukáš Pavlášek, Petr Vydra nebo Iva Pazderková. Nedávno jste mohli tuto show zažít i živě přímo v Poděbradech.

Na Arnošta Frauenberga, Ester Kočíčkovou a již zmiňovaného Petra Vydru se mohli diváci přijít podívat v pátek 3. června 2016 od 20:00 v poděbradském Golf Clubu. Cena jedné vstupenky byla 240 Kč.

Rozcestí má prázdniny

Každou středu se od 18:30 v Sadské v kulturním a informačním středisku na Palackého náměstí schází pravidelně klub Rozcestí. Rozcestí vede Zuzana Sedláčková. Během Rozcestí každý může popíjet čaj či kávu, k dispozici je také občerstvení.

Ve středu 1. 6. probíhala výroba náhrdelníků z korálků a zavíracích špendlíků. Kdo chtěl zkusit něco těžšího, mohl místo špendlíků používat jehly. Vznikly zde hezké výrobky, každý originální a jinak barevný.

Další středu byla beseda o Austrálii, kde Zuzana ukazovala své fotografie a videa ze své cesty. Beseda se týkala hlavně Sydney, Brisbane a Melbourne. Zuzka vyprávěla své zážitky. Mohli jsme se dozvědět například o dostavbě letiště v Sydney, kvůli které v minulosti byla spousta lidí vystěhována a jejich domy srovnány se zemí. Fascinující byly fotografie a videa přírody, například koal, ptakopysků podivných, ježur, klokanů, papoušků i racků. Dozvěděli jsme se i mnoho o australském počasí a jídle. Ochutnala jsem jejich typický chleba – z banánů, mandlí a chia semínek.

Ve středu 15. 6. se konalo poslední rozcestí před prázdninami, které bylo diskusní na téma: „Odpočinek a výlety“. Při popíjení čaje a kávy si návštěvníci mohli tentokrát povídat o cestování po naší zemi.

Po prázdninách se klub samozřejmě vrátí.

SPORT

Čtvrtý běžec v cíli!

Ve čtvrtek 26. 5. se v Nymburce na Ostrově konal závod. Jednalo se již o 13. ročník štafety O pohár ředitele školy.

Z nižšího gymplu se zúčastnilo neuvěřitelných 15 čtyřlenných týmů. Běželo se 4x 570 m. Po těžkém boji se jako první umístila štafeta třídy tercie A, ve složení: Křivský, Tvrdá, Jislová, Novák, s celkovým časem 7 minut 5 vteřin. Druhé místo obsadila kvarta B, ve složení: Galčíková, Williams, Kubíčková, Rygl, s časem 7:17. Na třetí místo doběhla tercie B ve složení: Šustrová, Dadák, Martínková, Laš, s časem 7:19.

Z vyššího gymplu se účastnilo jen 8 štafet. Běželo se 4x 1140 m. S rozdílem pouhých dvou vteřin zvítězila třída septima B ve složení: Prokopová, Šuková, Telvák, Kotásek, která se svým časem 16:01 překonala dosavadní rekord. Na druhé místo doběhla její paralelní třída septima A s časem 16:30, ve složení: Novotná, Haníková, Hašek, Hrouda. Pro třetí místo si doběhla sexta B ve složení: Salavová, Čechová, Céza, Klíma.

Celý závod se skvěle vydařil. Vítězové dostali putovní poháry a všech šest družstev si může za poukaz dopřát něco sladkého v cukrárně. Těšíme se na příští rok.

Celkové výsledky a fotografie jsou k nalezení na stránkách školy.

První máj, modré čas

(Hana Řeháková)

První máj, lásky čas. Ovšem studentský parlament Gymnázia Bohumila Hrabala v Nymburce pojal tento den netradičně. Ve stylu modré.

Modrá barva sice nepohltila nymburské hradby, pod kterými se majáles konal, ale studentský parlament s pomocí některých kapel se o to opravdu snažil. Všichni pořadatelé byli vystrojeni do modrých barev a i dekorace stánků a pódia byly modré. Celé odpoledne byl pod hradbami nabitý program. Na pódiu se střídala jedna dobrá kapela za druhou a jídla a pití bylo také spoustu. V jednu hodinu celá sláva vypukla. Dva šikovní moderátoři, studenti gymnázia, uvítali všechny přítomné a představili i první kapelu.

Členové kapely Huafi jsou studenti z druhého ročníku na Gymnáziu B. Hrabala, takže je můžete nazývat i „kapela Gymnázia Nymburk“. Byl to jeden z jejich prvních koncertů, takže si dali opravdu záležet. Naštěstí se nemuseli bát neúspěchu, protože s sebou měli i svůj podpůrný třídní tým. Publikum ohromili svými kytarovými sóly a také covery na známé kapely, jako například „AC/DC“ nebo „Nirvana“.

Po tomto patriotském přivítání nastoupila na stage kapela El'brkas. Kluci z El'brkas řadí svoji hudbu do skupiny rock'n'roll/hard rock a také si to dokázali dobře obhájit. Rodáci z Havlíčkova Brodu a okolí představili své vlastní písničky a na tvrdou notu naladili všechny přítomné.

Přítomných však mnoho nebylo. Především na začátku programu bylo skoro poloprázdné hlediště, ale čím se den chýlil ke konci, tím víc lidí chodilo. Není se čemu divit, přes poledne bylo docela teplo a než se člověk dostane po nedělním vydatném obědě ven, tak to také chvíli trvá. Každopádně na kapelu El'brkas už začínalo obecenstva přibývat. Chodili jak dospělí, tak děti a především studenti a mladé slečny, které napjatě čekaly na vystoupení známého Thoma Artwaye.

Po krátkém ladění se Thom představil v plné kráse a síle i se svou podpůrnou kapelou. Publikum asi nejvíce rozpohybovala jeho nejznámější písnička „I have no inspiration“, kterou můžete znát z reklamního spotu jedné nejmenované banky. Nejen že Thom umí hrát na kytaru a výborně zpívá, ale je i mladý a pohledný, takže dámy na něj stály frontu i v zákulisí a čekaly na podpis a samozřejmě na společnou fotku. Thom si prý atmosféru moc užil, a dokonce se zmínil o nymburském majálesu i na svém instagramovém profilu.

Majáles ale nebyl jen o hudbě, i když ta hrála celý den velkou roli. Hned u pódia se nacházel stánek s různými druhy uměleckých výtvorů. Byly zde vystavovány keramické výrobky dětí ze základní umělecké školy, bižuterie, kterou vyráběly děti z dětského domova v Nymburce, a dokonce zde byly vystavovány i umělecké fotografie tří studentů Gymnázia B. Hrabala.

Všechny vystavené věci byly na prodej a z nich vytěžené peníze šly na Domov dětí a mládeže v Nymburce. Největší úspěch měly pravděpodobně fotografie. Přestože jich bylo vystavených opravdu dost, moc jich na konci dne nezůstalo, a to i díky výborné propagaci na pódiu během celého dne.

Kromě uměleckých kousků mělo úspěch i občerstvení. Společnost *Faldo*, která je dlouholetým sponzorem nymburského majálesu, zde měla svůj stánek s pivem, langoši a vlastními klobásami. Naproti stánku *Faldo* stál stánek s francouzskými pochoutkami paní profesorky Trtíkové. Po zásobě kišů, dortíků a palačinek se jen zaprášilo.

V druhé půlce odpoledne na pódium nastoupily další výborné kapely jako například *Mad Strike* a *Nespoutaní Hoši*. Kapela *Mad Strike* je parta mladých kluků z Poříčan, kteří hrají především hard rock a grunge a také lámou všechna dívčí srdce. Opravdu stojí za to si je jít někam poslechnout, protože mají výborné anglické texty a chytlavou hudbu. A pak tu byla i známá nymbursko-poděbradská kapela *Nespoutaní Hoši*. Ta se za poslední rok pod vedením Honzy Matyáška opravdu zviditelnila. Jen škoda, že nenabídli žádné nové písničky a ještě stále zpívají o „homohrátkách“.

Ale naprosto bezkonkurenčně měla největší úspěch znovuzrozená kapela *Razz* ze Všejan. Kluci začali po krátké pauze na podzim znovu koncertovat v nové sestavě a jen jim to prospívá. Nové chytlavé písničky s pořádnou dávkou rocku a snížený průměrný věk dělají divy. Nový bubeník s kytaristou se předvedli v nejlepším světle a s tři sta padesáti modrými balónky a fanouškovskou základnou předvedli úžasnou show. Od svých věrných fanoušků z loučenského ochotnického spolku zaslouženě obdrželi obrovské medaile, které prý byly moc chutné. *Razz* začínají konečně pořádně koncertovat, takže se rozhodně jděte podívat na jejich další koncert, ať se rozrůstá fanouškovská základna, která se má rozhodně ještě na co těšit. Konkrétně na debutové studiové album, které by mělo přijít do konce roku 2016.

Jako poslední kapela dne se představili *Chai*. *Chai* přijeli do Nymburka až z Klatovska, které leží nedaleko Plzně u německých hranic. Byla velká škoda, že na poslední kapelu nevydrželo moc lidí. Kapela *Chai* měla totiž tento rok zatím velmi úspěšný a dostala se až do semifinále soutěže *iRampa* o nejlepší kapelu roku. Předvedli výborné vystoupení i přes nedostatek posluchačů a chlad přicházející noci.

Závěrem byl letošní Majáles Gymnázia Bohumila Hrabala v Nymburce velmi vydařený. I přes malou návštěvnost to byl podle studentského parlamentu jeden z nejvydařenějších majálesů. Úspěch byl zajištěn výborným výběrem kapel a sólového zpěváka, vydatným občerstvením a fotografickou výstavou nejúspěšnějších fotografů z řad studentů gymnázia. Jediné, co jde studentskému parlamentu a Majálesu popřát do příštích let, je větší účast na budoucích Majálesech a spousta štědrých sponzorů.

Foto: Autorka

Čím to je, že sociální život v Nymburce řídí Albánec?

(Matěj Prášil)

Do tehdejšího Československa přišel s rodinou z Albánie v 90. letech. Nejdříve jeho maminka začínala s podnikáním v malém stánku s občerstvením u nymburského nádraží, kde Alfons vypomáhal, nyní on sám vlastní kavárnu, hudební klub a budovu Staré rybárny, ve které provozuje občerstvení. Co mu přijde na podnikání v kultuře a pohostinství nejtěžší? Jak dlouho se učil česky? A co ho vyděsilo, když uviděl poprvé Nymburk?

Alfons Llupi (40 let)

- do Nymburka přišel s rodinou v 15 letech v roce 1990
- zpěvák funky ve skupině Hitfakers
- za den vypije průměrně 5-8 ristrett (extrasilné espresso s malým množstvím vody)

Do podnikání ses pustil v roce 2008 ve svých 33 letech. Nejdříve jsi začal provozovat kavárnu Sociéty, poté jsi koupil klub U Strejčka a není to tak dlouho, co jsi ještě přikoupil Starou rybárnu. Co bude na řadě nyní?

Mám jeden sen, ale ten nikomu neříkám, protože ten kdybych někomu řekl, tak už se nestane. Není to tak, že by byl tajný, ale spíš ho mám ve svém nitru a to mě žene k tomu, abych ho jednou dosáhl. Kdybych o něm začal mluvit, tak ten nápad vyčpí a už se nikdy nestane. Podobně to bylo i s tou rybárnou. Jako první jsem totiž chtěl koupit rybárnu, ale protože tam např. nebyla zavedená voda a muselo by se tam ze začátku hodně investovat, tak jsem si nejdříve pořídil kavárnu, která žádnou velkou počáteční investici nepotřebovala a dá se navíc provozovat celoročně.

Ale teď vážně. Co bylo pro tebe v tomto byznysu nejtěžší?

Zvládnout sám sebe. Taky je špatný, že v této profesi musíš umět hodně věcí najednou. Já si třeba myslím, že přemýšlím docela rychle, nevím jak dobře, ale rozhodně rychle, a tak nějak někdy předpokládám, že rychlí jsou i ostatní lidé, a oni nejsou. Ale to je správně, každý jsme dobrý na něco jiného, ale někdy ani není vůle pracovat. Je vůle akorát tak na to odchodit si tu práci, unudit se k smrti a pak si jít nadávat k pivu. S obchodními partnery to je zase ještě něco trochu jiného. To jsou spíš takové šachy, ze začátku blafuješ a děláš ze sebe velkého, abys dosáhl určité úrovně ceny.

V rozhovoru pro MF DNES jsem četl, že sis po svém příchodu stěžoval na to, že jsou „ulice a náměstí v Nymburce po páté hodině úplně prázdné“...

Jo jo, možná to dneska stihneme už ve tři. (smích)

Takže se to od té doby nezlepšilo?

Ne vůbec ne. Je to pořád stejné.

A v čem je tedy Nymburk tak jiný a večerní potažmo noční život v něm prostě nefunguje?

Tak to nevím. To je asi už na nějakou speciální studii, ale mám pocit, že to je tím, že se dříve město živilo dráhami a je tady zakořeněná taková ta kultura zalézt do hospody, dát si dvanáct pív a jít spát. Já když jdu večer ven, tak vystřídám třeba čtyři hospody a mám pocit, že mě to baví víc, než kdybych šel do jedné, tam vypil pár pív a šel domů.

Se svým bratrem Eusebiem hraješ ve funky kapele HitFakers. Jak dlouho už kapela funguje?

No tak to si musím uvědomit plakát na záchodě u Ondřeje, našeho kytaristy, protože tam je první. Tím pádem to je 17. prosince 2004.

Co pro tebe bylo největším úspěchem s kapelou?

Jo tak to asi nevím. Mým největším úspěchem je to, když se mi splní nějaké tajné přání. Třeba jsem si vždycky přál hrát v Roxy Clubu, ale nikdy jsem tam nebyl, protože jsem tam chtěl přijít jako interpret, ne jako návštěvník. Do Lucerna Music Baru jsem taky nikdy nešel, protože jsem tam chtěl přijít jako interpret. A obojí se mi splnilo. Teď bych si třeba hrozně rád zahrál v Akropolis, protože tam jsme ještě nikdy nehráli a ani jsem tam v životě nebyl a čekám, kdy tam vejdu jako interpret.

Jaké máš jiné oblíbené žánry, kromě funky?

Já mám rád soul, do kterého prakticky funky patří. V tom je obsaženo všechno, je tam rytmus, je tam příběh, je tam všechno. Ale mám rád vlastně jakýkoli žánr, když je dobře udělaný.

Co posloucháš za rádio?

Dříve jsem poslouchal Radiožurnál, ale už ho neposlouchám, přestali tam mít úplně vkus. Teď poslouchám Český rozhlas Plus a jinak v Praze Radio Color.

Do Česka jsi přiletěl z Albánie v roce 1990 za svými příbuznými v Nymburce. Pamatuješ si, jaké to bylo, když jsi vystoupil z letadla a poprvé uviděl tehdejší Československo?

Zima, šero a mlha. My jsme tenkrát přiletěli 14. srpna, měli jsme na sobě letní věci a byla nám strašná kosa.

Také jsem četl, že ti ze začátku vadilo, že jsou Češi příliš studení a neprojevují tolik své emoce, pak se ti to ale prý zalíbilo, a dokonce to máš teď rád. Co na tom můžeš mít proboha rád?

Ono jde o to, že já žiju půl roku tady a půl roku v Albánii. Takže tady v Čechách se uklidním, pak jedu zase do Albánie, tam rozpálím motory, a když mě to začne zase unavovat, tak jedu zpátky do Čech. Mám vlastně takové maniodepresivní stavy. (smích)

Slyšel jsem, že tvůj bratr studuje bohemistiku na vysoké škole, takže ten s češtinou asi žádné velké problémy mít nebude. Jaký vztah k češtině máš ale ty? Jak dlouho ti trvalo se ji naučit?

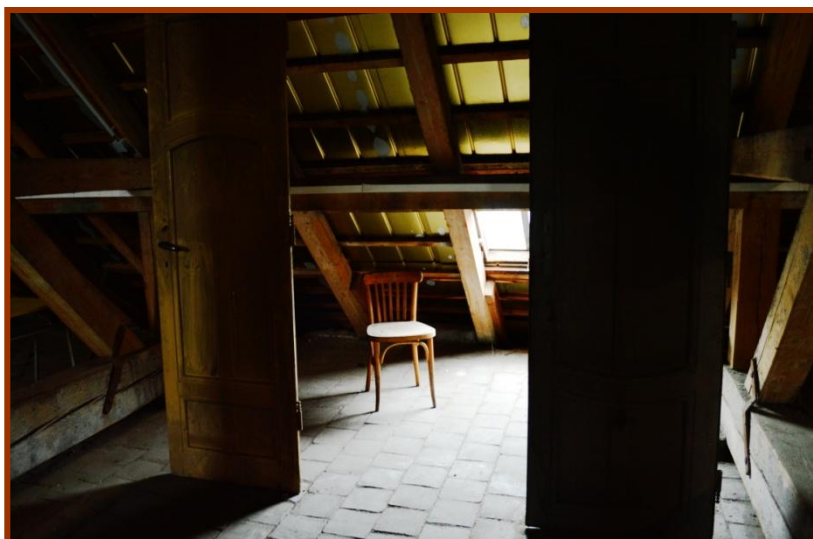
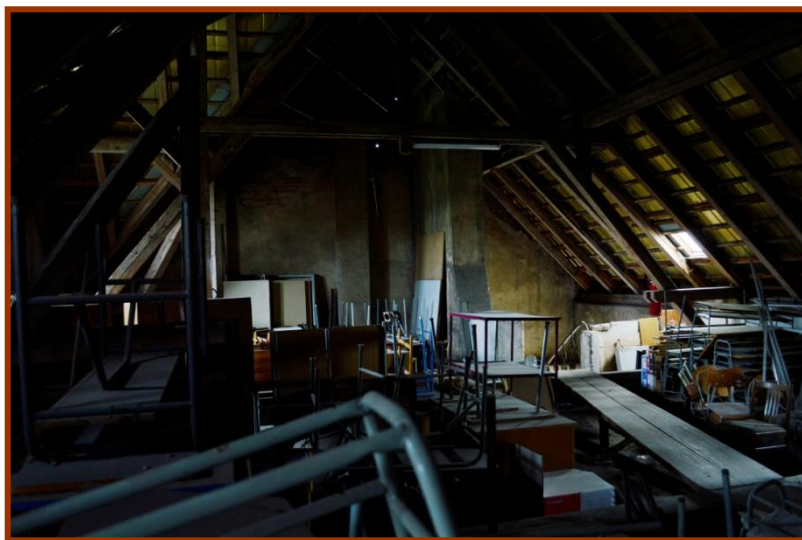
Tak naučil jsem se ji poměrně rychle, ale Eusebio byl ještě o něco rychlejší, protože se umí pořádně soustředit, já mám ale poruchy soustředěnosti, v zásadě nejsem v ničem dobrý. Já věci neumím, já věci tuším, a když je tuším, tak je vlastně jako umím. Do teďka třeba neumím pořádně psát tvrdé a měkké i. Proto mám ještě teď starou nokii s T9, kde to můžu zkoušet. (smích) Jinak čeština mě ohromně baví, je hodně barevná.

Foto: Autor

Fotografie Hany Řehákové

Na půdě je to všude stejné. Prach, nepořádek a židle. Jen ta naše je o něco větší. Půda je vlastně taková hlava budovy, ukládá se sem vše, o čem si myslíme, že se může ještě někdy hodit.

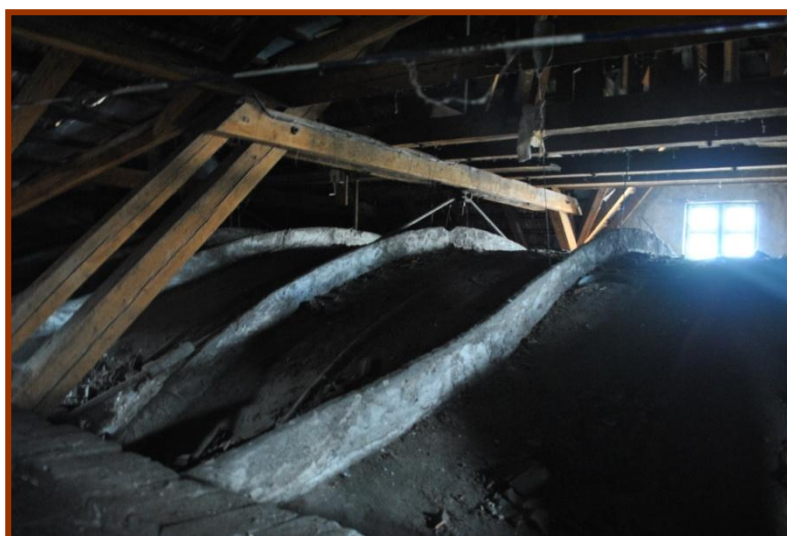
V očích zručné fotografky lze i na zaprášené půdě najít zákoutí, která jsou krásná. Inu krása se dá najít ledaskde, Charles Baudelaire by mohl vyprávět. Co udělá trochu světla a osamělá židle.

Právě tyto schody jsou jednou z oficiálních cest na školní půdu. Najdete je za dveřmi č. 61 v druhém patře. Další možnost vstupu je pak točité schodiště u vily a výtah. Ano, ten jede až na půdu.

Fotografie Dominiky Tanglové

Tuto část půdy možná někteří z vás znají. Je to „uklizenější“ a občas veřejně přístupná, například při příležitosti výstav. Uvidíme, kdy se tam budeme opět moci oficiálně podívat.

Všimli jste si někdy v kabinetě zeměpisu malých dvířek v zadní stěně? Vedou na půdu nad aulou. A za nimi se ukrývá skutečný unikát. Jedna z prvních litých betonových kleneb u nás.

Sklep je srdce budovy, odtud vedou do celého organismu tepny a žíly trubek topení, vody atd. Ale jsou to tak trochu i játra a ledviny, protože se v něm hromadí to, co tělo právě nepotřebuje.

Hradby - symbol městských svobod

(Nikol Kopecká)

Všichni jsme tam byli. Zažili jsme pod nimi hodně hezkých chvil, scházeli jsme se pod nimi s kamarády, pořádali majáles... Ale položili jsme si vůbec někdy otázku, kde se tam vlastně vzaly? Napadlo nás vůbec někdy, kdo je postavil? Jak dlouho tam stojí? Věděli jsme, že městské opevnění bylo symbolem práv a svobod našeho města? Přemýšleli jsme o tom vůbec? Ne? Nevadí. Protože v tomto článku najdeme odpovědi na všechny tyto otázky.

I když nám chybí spolehlivé písemné prameny, můžeme s jistotou říct, že stavba hradeb začala hned po založení města Přemyslem Otakarem II. (tedy kolem roku 1275) Většina hradeb byla postavena za vlády Václava II. Vnější hradební zeď byla vystavěna z opuky, zatímco vnitřní z červených cihel. Před červenou hradbou byl vyhlouben vodní příkop, dnešní Malé Valy. Po celém obvodu vnitřní stavby bylo rozestavěno padesát čtverhranných bašt. Vstup chránily čtyři městské brány. Směrem na Lysou nad Labem stála **Svatojiřská**, na Mladou Boleslav **Boleslavská**, na Bobnice **Bobnická** a přes řeku **Mostecká**. Kromě těchto bran tu stávala ještě jedna menší brána, tzv. Fortna na nároží Kamenného domu - dnešní Okresní soud. Při rekonstrukci v letech 1905-1909 byla dostavěna horní patra šesti zachovaných věží s cimbuřím.

Po husitských válkách byl vyhlouben druhý a širší hradební příkop, dnešní Velké Valy. Na parkánu byla vybudována asi metr široká zeď z opuky, z které se dochovaly pouze nepatrné zbytky.

Ale i přes veškerá posílení hradby nedokázaly během třicetileté války uchránit své obyvatelstvo před Švédy. Ti Nymburk dobyli a téměř veškeré jeho obyvatele pozabíjeli. Během válek o rakouské dědictví byly hradby natolik poničeny, že je obyvatelé sami začali ničit nebo je používat jako součást nových domů.

Po velkém požáru v roce 1838 byly městské brány zbourány kvůli rozšiřování silnic. Začátkem dvacátého století padly i poslední zbytky Kamenného domu a malá brána Fortna.

Hradby byly symbolem městských svobod, míru, práv a ústavy. Panorama severní části hradeb (šest věží přiléhajících k Labi) spolu s věží kostela se stalo symbolem města.

Foto: Oficiální stránky města

Za zmrzlinou do Poděbrad

(Eliška Puldová)

Máte mlsné jazyčky a chcete si v létě udělat pěkný výlet? Zajed'te si do Poděbrad. Až tam pojedete, naplánujte si to na nějaký pěkný slunečný den. Stavte se na Jiřího náměstí na zmrzlinové osvěžení. Pokud nejste starý konzervativce, určitě tamní nabídku oceníte. Já jsem si udělala to potěšení a porovnala jsem všechny tři cukrárny, které na Jiřího náměstí najdete.

Mým prvním cílem se stala cukrárna na rohu poděbradské kolonády s názvem Adria. Před výlohou má obří maketu kopečkové zmrzliny, ale především jako jediná na náměstí má pro zákazníky připravené posezení i venku. Celé prostředí je vyzdobeno zelenými květinami a působí velmi příjemně. Můžete si zde objednat dorty nebo zákusky (vše vlastní výroby) nebo kávu s sebou. Mají tu velký výběr zmrzlinových pohárů a také různé osvěžující koktejly. Kromě tradičních zmrzlinových příchutí, jako je jahoda, čokoláda, višně, citrón nebo borůvka, zde mají také lískový oříšek, fíky, zázvor, Irish coffee, mléčný karamel nebo mango. Kopečkové zmrzliny tu mají celkem 24 druhů, ale točenou tu nenajdete. Z vybraných zmrzlin mě nejvíce zaujala zmrzlina zvaná Chio. Což je jen smetana a v ní zamíchaná malinká semínka.

Jako druhou jsem si zvolila cukrárnu U Reinvaldů. Kromě obrázku černého kocoura a nápisu „Vždy to nejlepší pro mlsné jazyčky“ ji poznáte především díky frontě, která se před ní tvoří. V této cukrárně nebudete vědět, kam dřív s očima. S točenou zmrzlinou, ke které patří nejčastěji vanilka, čokoláda, jahoda a banán (někdy mají navíc i meloun a mango), moc problém není. Pokud byste ale radši kopečkovou, už je výběr složitější. Mají jich neuvěřitelných dvacet devět druhů! Kromě základních příchutí tu najdete speciality jako např.: meruňka, lesní ovoce nebo červený meloun. Dělají tu také zmrzliny jako Snickers, Cookies, Kinder nebo také Šmoulové a Mimoni, které mají pro svůj vzhled a název ve veliké oblibě malé děti. Co mě ovšem překvapilo nejvíc, byla zmrzlina s příchutí fialky. U Reinvaldů mají jen vnitřní posezení, zato mají velký výběr jak slaných tak sladkých pochutin. Můžete si zde dát jablečný závin, frapé se šlehačkou, jakýsi Bubble Tea, obložené chlebičky nebo nějaký dort či zákusek. Zmrzlinu si zde můžete dát i do vafle nebo kelímku, nechat si ho polít karamellem, čokoládou, jahodovou polevou a posypat si ji oříšky. A pokud nebudete mít chuť ani na jedno z toho, dejte si ledovou tříšť.

Jako poslední mi k průzkumu zbyla cukrárna Big Double. Najdete ji hned vedle cukrárny U Reinvaldů s nápisem „Protože chuť rozhodne“. Zmrzlinu mají jen točenou, s příchutěmi vanilka, čokoláda, jahoda a banán. Ledová tříšť vypadá o něco zajímavěji – pomeranč, kaktus a jakousi „modrou“, kterou tak často nevidám. Překvapit vás mohou i zdravé limonády z rakytníku, brusinky, zázvoru, červené řepy nebo aloe vera. Nebo si vyberete mezi rakvičkami, lázeňskými oplatkami, hořkými trubičkami, belgickými pralinkami, nugátem, indiánky, větrníky, ovocnými řezy a marcipánem nebo si jen na pokladně koupíte žvýkačku a pendrek.

Foto: Autorka

Mainská mývalí kočka

(Jitka Hošková)

Jsem odjakživa milovník koček, a tak jsem se rozhodla popsat Vám plemeno mainská mývalí kočka, protože doma mám kocoura Draka tohoto plemene a také proto, že toto plemeno je moc krásné, dle mého názoru.

Mainské mývalí kočky se přezdívá „Gentle giant“ - něžný obr, a to proto, že hmotnost 10 kg není u těchto koček nic neobvyklého. Tyto kočky milují honění ptáků a motýlů. Dříve se chovaly hlavně na zemědělských farmách. Je zajímavé, že k jejich kořisti se kromě myší, krys a ptáků řadí i králíci. Při jídle na rozdíl od jiných plemen používají tlapky k nabírání z misky. Náš Drak tímto způsobem opravdu pije. Mají silnou a robustní stavbu těla umocněnou mohutnou kostrou, dobře vyvinutým svalstvem a širokým hrudníkem. Ocas je huňatý s vlající krycí srstí. Její srst je hustá, ale při péči o ni stačí jen občasné důkladné pročesání. Během zimy budí mainské mývalí kočky ještě výraznější dojem kvůli své huňaté srsti. Není divu, pochází totiž ze státu Maine, který leží na severu Spojených států a bývají zde mrazivé teploty. Krycí srst je velmi hustá a trochu hrubší, podsada je měkká a jemná. Velmi dlouhá je na nohou a břichu. Jejich oči jsou zelené, zlatavé nebo měděné hnědé, bílí jedinci mohou mít i modrou barvu očí. Nápadné jsou na hlavě vysoké lícní kosti. Kocouři mají širší krk než kočky. Celkově se vyskytují v mnoha různých barvách.

První oficiální záznam pochází z roku 1861, kdy kocour jménem Captain Jenks of the horse Marines upoutal pozornost na výstavách v New Yorku a Bostonu. Na počátku 20. stol. jejich popularitu ohrožily perské a siamské kočky. Díky americkým farmářům tyto kočky neupadly v zapomnění. V současné době je mainská mývalí jedním z nejoblíbenějších plemen. Je velmi vytrvalá. Příjmení dostala patrně kvůli huňatému ocasu, který trochu připomíná mývalí (anglicky: racoon). Mainské mývalí kočky jsou společensky založené, velmi přítulné a silně vázané na člověka.

Foto: Wikipedie

Studentské recepty

(Dominika Tanglová)

Stává se vám někdy, že vás ve škole přepadne únava, jste bez energie a nesoustředíte se? Mnohé napadne, že stačí zajít do bufetu nebo si něco koupit v automatu. Jenže bufety nemusí být na každé škole, a když jsou, ne vždy v nich je nám prospěšné jídlo. Bývá také cenově náročnější, než když si jídlo připravíme doma. V automatech je v 99 % nezdravé jídlo, které dodá energii jen na chvíli a spíše způsobí větší nesoustředěnost. Připravit si svačinu doma má bezesporu hned několik výhod. Nejen že je to levnější, o dost chutnější, ale i zdravější. Navíc víte, co do toho dáte, a vezmete si přesně to, na co máte chuť.

Tady je několik jednoduchých nápadů na svačiny, které zvládne úplně každý.

Nejčastější variantou je pečivo s pomazánkou, sýrem či uzeninou. Na pomazánky je nepřeberné množství receptů. Uvedu dvě, které jsou jednoduché, ale velice dobré.

Mrkvová pomazánka

- 1-2 mrkve
- lučina
- 2 lžíce zakysané smetany
- mandle
- lžička citronové šťávy
- pepř, sůl
- volitelně pažitka, petrželka či jiná bylinka pro barvu

Postup

Mrkev omyjeme a nastrouháme na jemno. Smícháme s lučinou, zakysanou smetanou, citronovou šťávou a nasekanými mandlemi. Dochutíme pepřem a solí a můžeme přidat i nějaké bylinky. Mažeme na pečivo podle chuti.

Pomazánka s kuřecím masem

- smetanový sýr
- sůl, pepř
- zbytky kuřete
- sladká paprika - lžička
- stroužek česneku

Postup

Když zbude např. z večere trocha masa, můžete je využít na chutnou pomazánku. Smíchejte sýr, kuře, lžičku nebo méně sladké mleté papriky a prolisovaný stroužek česneku. Nakonec dochutíme solí a pepřem. Opět můžeme přidat trochu bylinek.

DOBROU CHUŤ!

Foto: Autorka

HTC Vive

(Petr Touš)

Virtuální realita už dávno není přítomna jen ve sci-fi filmech. Prvními pokusy přinést virtuální realitu na pole videoher se zabývalo Nintendo už v devadesátých letech minulého století se svou konzolí Virtual Boy. Skutečně jen pokusy - zařízení bylo schopné zobrazovat jen odstíny červené, z 3D obrazu brzo bolely oči a celkově nebylo hraní podle zákazníků příjemným prožitkem. Nutno dodat, že se konzole nesetkala s všeobecným nadšením. Vlastně dodnes zůstává na žebříčcích, které vybírají nejhorší herní konzole všech dob. Pak se na virtuální realitu trochu pozapomnělo. Až v roce 2012 Oculus Rift vybral na svou kampaň obrovské peníze na Kickstarteru a poté se na virtuální realitu vrhla celá spousta společností - Sony, Microsoft a mimo jiné také HTC. A jejich produkt nese název HTC Vive.

Pokud znáte Oculus Rift, tak víte, že ten zaznamenává „jen“ pohyby hráčovy hlavy. Pohyb v prostoru musí být zajišťován pomocí klávesnice nebo speciálních ovladačů. V tomto aspektu je Vive dalším krokem vpřed, protože k dnes už klasické kombinaci (tj. helma s dvěma obrazovkami a dva ovladače) přidává ještě laserové snímače (tzv. Lighthouse základny), připevněné nejlépe nad hráčem na zdi, které s milimetrovou přesností určují polohu osmdesáti optických senzorů umístěných na zařízení (třicet dva na headsetu a dvacet čtyři na každém ze dvou ovladačů). To znamená, že Vive může nejen přenášet natočení hlavy a rukou ve všech úhlech přímo do hry, ale také zaznamenávat pohyb ve třech rozměrech. A protože maximální plošná velikost snímaného prostoru je až tři a půl na tři a půl metru, lze ve virtuálním prostředí i chodit, ohýbat se aj. I samotné specifikace headsetu jsou povzbudivé - rozlišení AMOLED obrazovek 1080 na 1200 pixelů pro každé oko, frekvence 90 Hz, pole vidění široké 110°, pohodlné i pro hráče s brýlemi. Dokonce má i kameru sledující dění ve skutečném světě, která přenáší některé prvky reality do virtuálního prostoru a spolu s dalšími senzory vás upozorní, pokud se budete blížit k okraji herního prostoru, abyste nenarazili třeba do stěny nebo nějakého kusu nábytku.

Dalším důležitým aspektem je software. Vive byl vyvíjen se spoluprací s Valve, proto běží na systému SteamVR a samozřejmě obsahuje i službu Steam. Když si ho nyní pořídíte (to pro Českou republiku zatím znamená předobjednání), dostanete tři hry úplně zdarma: Tilt Brush by Google (umožňuje snadné malování ve 3D prostoru), Fantastic Contraption (logická hra, kde musíte za pomoci vámi sestavených pohyblivých konstrukcí dostat kuličku do určité oblasti) a Job Simulator (simulátor práce s lehce sarkastickým pojetím na různá zaměstnání). Pro Vive se ale také uzpůsobují i starší tituly, třeba loňské Keep Talking and Nobody Explodes. Ale Vive není jen na hry, můžete ho používat i jako normální osobní počítač - používat plochu, přijímat hovory a jiné.

Vysoké hardwarové nároky počítače a vyšší pořizovací cena by mohly potenciálního zákazníka odradit, ale spousta uživatelů ze zahraničí, pro které už je Vive dostupný asi měsíc, ve svých recenzích říká, že to za to rozhodně stojí.

Foto: Oficiální stránky Valve

Setkání v neznámu

(Jakub Motl)

Byl slunný den, na obzoru byly mraky všemožných tvarů, vznášely se nad bezejmennou krajinou a všude vládl klid. Na obzoru se táhly dlouhé řady vznešených stromů plných života, které mávaly větvemi ve větru a v jejich blízkosti prozpěvovali ptáci píseň radosti. Podél hranic lesa se táhly masívy skal, které doslova objímaly místo plné života. Člověk by si mohl myslet, že se jedná o normální den v tomto světě. Ale mýlíte se...

Ten den totiž nebyl ani zcela obyčejný, ba naopak to byl jeden z těch výjimečných, den, který mi změnil život.

Šel jsem cestou po lese do sousední vesnice, obloha modře zářila, na obzoru rostly hory a ranní vánek mě šimral za krkem. Při dlouhé pouti mě doprovázel chladný vánek, jeho dech se roznášel po okolí, ohýbal stébla trav, jež se táhly dlouhé míle. Po dvou hodinách jsem se přiblížil k úbočí hor, jež bylo zarostlé vrstvou mechu, která připomínala pokrývku hlavy. Sestup ze skalní stěny mi dal hodně zabrat, ale nakonec jsem se dostal do údolí a v bezpečí došlápl na pevnou půdu. Pokračoval jsem po cestě, ale terén byl šterkovitý a drolil se mi pod nohama. Ale náhle se přede mnou na cestě objevil obří strom, jenž zatarasil soutěsku. Snažil jsem se najít způsob, jak ho obejít, ale bez úspěchu. Tak jsem se rozhodl jít jinudy a vkročil jsem do zapovězeného lesa, který ve mně vyvolával nepříjemný pocit. Párkrát jsem se rozhlédl po blízkém okolí a vydal se přes keře a kopřivy lemující okraj lesa. Šel jsem krok za krokem, metr po metru, když náhle jsem přestal cítit povrch pod nohama. Pád. To jediné si pamatuji. Okolo mě se zvedá vítr a mává s mým tělem jako s hadrovou panenkou, která letí neznámo kam. Po dopadu jsem chvíli nic necítil. Pak jsem pomalu zvedl hlavu a podíval se před sebe, ale byla tam jen tma. „*Nic nevidím!*“ začal jsem panikařit. Vzhlédl jsem a spatřil světlo. Zaplavil mě pocit nejistoty a naděje, zoufalství a strachu. Chtěl jsem se zvednout, ale nešlo to, něco jsem musel mít na noze. Ale nevím, co to bylo, noha mi ležela v bezedné temnotě.

„*Haló, je tu někdo?*“ zadoufal jsem. Nic, jenom ticho. Zašátral jsem rukama okolo sebe. Nahmatal jsem neznámý předmět na noze, který mi ji držel přišpendlenou k zemi. Pořádně jsem zatlačil a pocítil značnou úlevu. To něco šlo odvalit. Pomalu jsem vstal a pozvolna se vydal za nosem, aniž bych tušil kam. Nevím, jak dlouho jsem šel, ale začala na mě padat únava a mdloby. *Nejspíš je to můj konec*, pomyslel jsem si. Docházely mi síly. Padl jsem na kolena. Už jsem byl připraven se rozloučit, ale pak jsem spatřil světlo, sice malý paprsek, ale v tom okamžiku se ve mně probudily nové síly. Postavil jsem se a opět se vydal za světlem.

(Pokračování příště)

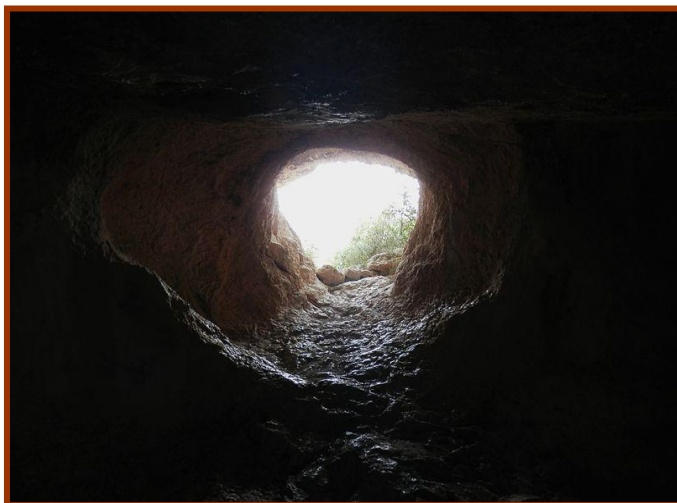

Foto: Wikipedia Commons

Vinen (soudnička)

(Štěpán Pulda)

Vinen!

28. 5. 2016. 14:50, zahajuje se soudní líčení věci Jana Nováka. Jan (15) je pilný chlapec, bydlí v Nymburce, dochází na Gymnázium Bohumila Hrabala taktéž v Nymburce. Doposud byl bez stížností či obvinění. Rodiče bez jakéhokoli sporu se zákonem. Přátelé čistí, tedy víceméně (jeden nejmenovaný dostal poznámku za skákání z okna školy).

Porušení trestního zákona odstavec 3, paragraf $x=(A-B)^2$. Obžalovaný smutně přešlapuje před soudcem. Obhájce žádný. Žaloba zní: Nedodržení příkazu a lhůty na provedení příkazu. Následky byly děsivé. Koule zasáhla celou rodinu. Obzvláště otce, který se léčí v kuchyni na gauči, pije životabudič na odreagování a přemýšlí nad smyslem života. Nad vším měl plnou kontrolu, jednal z vlastní vůle, nikdo mu nepomáhal.

Soudce si vyslechl žalobu a ptá se obžalovaného: „Jak si to představujete??“

Obžalovaný zkroušeně: „Ale já se snažil. Nemůžu ale to CéEsko vypnout hned jak přikázete, ctihodnosti.“

„To není žádná polehčující okolnost! Máte k tomu co dodat??“

Obžalovaný se kouká do země.

„Dobrá, odsuzuji přítomného Jana Nováka na dva roky do nejostřeji hlídané věznice, poté bude s podmínkou propuštěn. Jo a zabavím ti mobil a máš zákaz na počítač!!“

„Ale mami...“

„Žádný ale! Až si opravíš tu matiku, pak se budeme o něčem bavit.“

„No, fakt děkuju.“

„Běž do pokoje a do večere nikam nesmíš!!“

„Mamiii!“

„Ticho v soudní síni!! Padej, nebo budeš ještě umývat nádobí!“

Máj, (nejen) lásky čas

(Petr Touš)

Konečně nám květen skončil a všichni si můžeme oddechnout! Asi si teď říkáte, proč oslavuji konec května. Vždyť je to přece měsíc lásky a příroda je v plném rozkvětu, tak proč se raduji, že už je za námi? Pro nás, studenty, totiž naopak znamená trápení z testů a stres z blížícího se vysvědčení. Takový mezník mezi dubnem, kdy se ještě pár žáků (nebo „studentů“) ze třídy soustředí a blížící se prázdniny ještě nejsou tolik znát, a červnem, kdy už téměř nikdo nedává pozor, hodiny jsou delší než po zbytek roku, a dokonce se zdá, že i někteří učitelé mají uvolněnější náladu a nic se jim nechce dělat. Květen je pravým vyvrcholením školního roku. Pro někoho znamená maturitní zkoušky, pro někoho ročníkové a pro někoho pololetní písemky. Testují se znalosti a dovednosti, které jsme se učili po celý školní rok, kdy byl mozek ještě v kondici.

Květnové sluneční paprsky mozkové závity přehřívají, vědomosti nelezou do hlavy a soustředění vázne. Při učení jsem se nesčetněkrát zastavil a podíval se na video na YouTube nebo jsem se jen zahleděl do zdi a omylem jsem otevřel svou „krabici ničeho“. Pro ty, kteří tuto teorii o mozku neznají: Mužský mozek je soustava krabic, které se nesmí vzájemně dotýkat. Jedna jediná neobsahuje vůbec nic, tu muži otevírají nejčastěji. Pokud ji má muž zrovna otevřenou, poznáte to snadno: Kouká do prázdna, a když se ho někdo zeptá, o čem přemýšlel, nedokáže odpovědět.

Tato krabice je sice přítomna v mozku po celý život, ale v květnu měla zatím vždy největší objem a ani ten letošní nebyl výjimkou. Opět mi to vůbec nemyslelo. Objem krabice ničeho byl čím dál tím větší. Některé krabice už ani nešly otevřít. Bohužel se to stávalo v nejméně vhodných okamžicích.

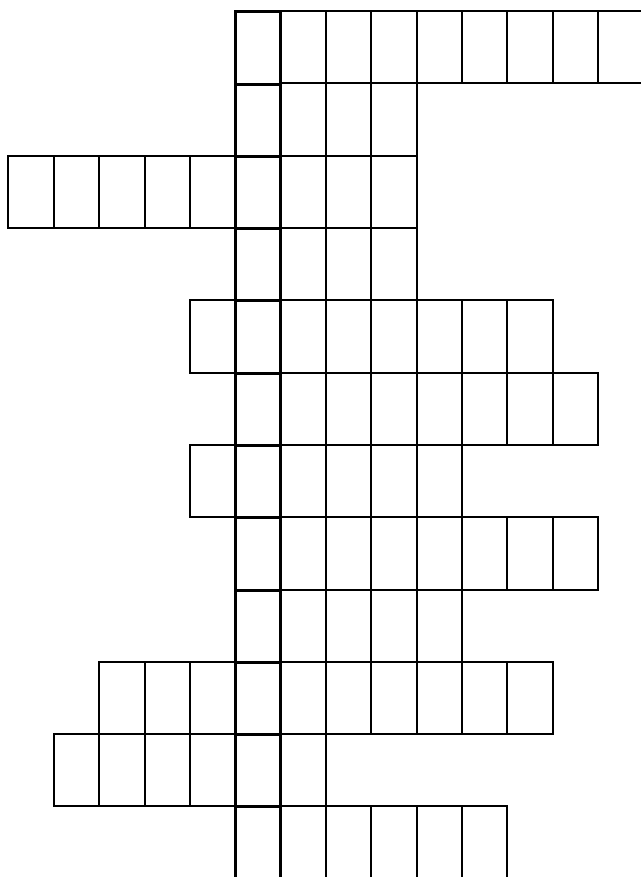
Například: Byl jsem si kupovat jízdenku na nádraží v Nymburce, jako jsem to dělal snad tisíckrát. Čekal jsem ve frontě a přemýšlel o jiných věcech, které se mi v té chvíli zdály důležité, i když pravděpodobně vůbec nebyly. Když na mě přišla řada, nadechl jsem se a chtěl zopakovat automatickou větu, jakou jízdenku chci. Místo toho jsem řekl: „Dobrý den, prosil bych z Nymburka do... do... do...“ A pak to přišlo, čas se téměř zastavil. Nedokázal jsem si vzpomenout, jak se jmenuje vesnice, kde už osmnáct let bydlím. Viděl jsem pouze podivný výraz paní za přepážkou. Když se mě trochu našťvaným hlasem zeptala: „Tak kam teda?“ vzpomněl jsem si a s úlevou odpověděl. Byl jsem rád, že jsem překonal stresující situaci, a vítězně jsem odešel od přepážky.

A když už se mi podařilo krabici ničeho na chvíli uzavřít, nebylo to nic platné. Otevřel jsem nějakou jinou, kde se dal najít i trochu smysluplný obsah, ale jen jsem do ní koukal a celá snaha vyšla naprázdno. Také se vám někdy stane, že tak dlouho přemýšlíte nad tím, co všechno máte udělat, že nakonec neuděláte nic? Mně docela často, ale v květnu nejvíce. To mám zrovna otevřenou krabici s názvem „Musím udělat“ a jen do ní zírám. Když si to uvědomím, už je většinou příliš pozdě na to, abych to všechno stihl. Tím se i hladina stresu zvýší nad průměrnou hodnotu a já si mnohokrát říkal, jestli je to vůbec zdravé. Před několika dny jsem měl udělat spoustu věcí, ale místo toho jsem jen seděl a s převelikým zájmem pozoroval zeď. V té chvíli mi v souvislosti s květnem hlavou projela pozoruhodná myšlenka. Podle dospělých je život stresující, vyčerpávající a obtížný. Máme být rádi, že jsme ještě ve škole. Škola je základ života. Květen je se svými zkouškami taková příprava na budoucí život. Při psaní tohoto fejetonu jsem si na toto až skoro filosofické přemítání vzpomněl. Říkám si, jak mě něco tak šíleného mohlo napadnout. Ale napadlo mě to v květnu. Náhoda? Nemyslím si.

Co říci na závěr? Ano, květen je sice plný důležitých zkoušek, písemek, stresových situací a únavy ze závěru roku. Všichni studenti by ho nejraději přeskočili. Ale každá taková zkušenost je naopak přínosem. Jak říká známé přísloví: Co tě nezabije, to tě posílí.

Přejeme vám krásné prožití letních prázdnin (TAJENKA)

(Dominika Tanglová)

Člověk, co dokončí studium na určité škole.

Co bývá na hodinách, kterým nerozumíme?

Věci, co musíme dávat ve škole, když se flákáme.

Co bývá ve škole, když se pořád netopí?

Co bychom měli všichni udělat ve čtvrtém ročníku?

Školní program, který někdy nefunguje a my se nic nedozvíme...

Píše se to na hodinách češtiny a lidi to neumí.

Hurááá, nejlepší známka!

Věc, co ve škole nemáme rádi.

Do čeho se koukneme, abychom zjistili, co je dobrého v jídelně?

Nejlepší část chemie.

Významný absolvent naší školy, který byl zabit v Osvětimi.

Rébusy

(Dominika Tanglová)

Najdete, které písmeno chybí?

L _ B D K Č Č S Z Ř L P

Spoj body 4 rovnými čarami jedním tahem.

